

2006

A José María Díez-Alegría, 95 anys, cristià i sacerdot, i a Gregorio López Raimundo, 92 anys, comunista, lluitadors excepcionals per la llibertat i la justícia que, seguint camins diferents, comparteixen l'esperança en el futur. Gregorio López Raimundo representa l'honestedat de la lluita política com a instrument de transformació del món i José María Díez-Alegría és testimoni de la fe viscuda com a servei i alliberament de l'home.

“Els dotze anys viscuts en el Pozo han estat el meu doctorat. No ho canvio per res. No em penedeixo de res. Estic content sobretot per haver dit el que em sembla una veritat al servei de Jesús. Haver deixat el professorat per anar al Pozo ha estat un do de Déu”

JOSÉ MARÍA DÍEZ-ALEGRÍA

José María Díez-Alegría, Doctor en Filosofia i Dret, llicenciat en Teologia va ocupar la Càtedra de Teologia i Ètica Social a la Universitat Gregoriana de Roma.

Com ell mateix diu, va ser jesuïta 45 anys “amb papers” i 30 “sense papers”. Actualment la seva situació jurídica és la d'un sacerdot jubilat amb una pensió de 300 euros. És un jesuïta sense papers perquè el 1972 va escriure el llibre *Yo creo en la esperanza* sense més censura que la de la pròpia consciència i la de la pròpia fe. El Vaticà el va considerar una apologia del marxisme, cosa que no era en absolut, i José María va haver de demanar l'exclaustració de l'orde perquè va considerar un imperatiu de consciència no retractar-se del que havia escrit. Segons les seves pròpies paraules: “Jo sentia com un imperatiu de consciència explicar el que havia estat el meu procés fins llavors amb una idea que emergia cada vegada més nítida: l'Església visible, la catòlica (la que més perquè és la més poderosa), tenim un volum de traïció a Jesús de Natzaret que ho hem de dir”. El llibre era fruit de tot un procés també espiritual després d'una malaltia i una greu operació en la qual va estar molt a prop de la mort.

Després de l'exclaustració va tornar a Espanya i va anar a viure amb el Padre Llanos al Pozo del Tío Raimundo, llavors una barriada de barraques on vivia amb un grup de jesuïtes joves per compartir la mateixa sort que els més desheretats.

Va iniciar junt amb Alfonso Comín i Joan García Nieto, entre altres, la creació i l'impuls de Cristians pel Socialisme, moviment que treballava per aconseguir la carta de plena ciutadania dins de l'Església pels cristians d'esquerra, amb totes les dificultats i desconfiança que això comportava per part dels sectors més conservadors de l'Església.

Actualment viu amb els jesuïtes acollit afectuosament i frater-nalment. Ha escrit 28 llibres i més de 150 articles.

“Vaig ingressar al PSUC a finals d’agost de 1936. A partir d’aquest moment vaig canalitzar la meva contribució a la causa per la qual el meu germà Antonio [assassinat el 21 de juliol] lluità els últims anys de la seva vida, causa amb la qual ja em sentia identificat i a la qual la seva mort em va vincular definitivament”

GREGORIO LÓPEZ RAIMUNDO

Gregorio López Raimundo ingressà al PSUC l’any 1936, quatre dies després de la insurrecció de Franco contra la República, i s’exilià a França poc després de caure Barcelona l’any 1938. Va viure 14 anys a l’exili, vint a la clandestinitat i tres a la presó. Ser clandestí és viure una gran soledat, i en el seu cas inventar-se una feina, no fer amics perquè no puguin descobrir la pròpia identitat, viure en pensions, no poder veure els pares ni la germana que vivien també a Barcelona, mantenir la moral alta per poder treballar sense defallir al servei de la causa, no conèixer els noms dels companys ni on vivien. La clandestinitat el va dur a renunciar a tenir família pròpia fins que l’any 1954, als 40 anys, es retrobà amb la Teresa Pàmies a Praga per no separar-se’n mai més.

Va tornar de l’exili l’any 1947 per assumir la responsabilitat del Comitè Central del PSUC a l’interior després de la caiguda de 80 militants, nou dels quals van ser condemnats a mort i quatre afusellats. Després de cada caiguda, calia refer el partit. Durant la dictadura, el PSUC, que reunia la doble faceta de ser un partit de la classe obrera i un partit nacional català amb catalans d’origen i catalans d’adopció, va seguir treballant a l’interior per les llibertats a Catalunya i en les mobilitzacions obreres que defensaven els drets dels treballadors i va mantenir el contacte amb la direcció a l’exili, a França.

El 1951 va ser detingut i torturat a la Jefatura Superior de Policia durant 23 dies. Va ser condemnat a 20 anys de presó. L’amnistia concedida amb motiu del Congrés Eucarístic de Barcelona reduí la condemna a tres anys, sempre que acceptés de nou tornar a l’exili.

L’any 1960 va tornar a Barcelona clandestinament i el 1965 va ser escollit secretari general del PSUC, el 1977 va ser-ne el president. Ja en la democràcia, va ser elegit diputat per Barcelona a les eleccions generals de 1977, 1979 i 1982. Va morir l’any 2007.